

॥ काठकोपनिषत्प्रारंभः ॥

काठको.

॥ १ ॥

श्रीमच्छनुमद्भीममध्वांतर्गतारामकृष्णवेदव्यासात्मकलक्ष्मीहयग्रीवायनमः ॥ हरिःॐ ॥ उशन्हवैवाजश्रव
सःसर्ववेदसंददौ । तस्यहनचिकेतानामपुत्रआस । तंहकुमारंसंतंदक्षिणासुनीयमानासुश्रद्धाविवेश ॥१॥
पीतोदकाजग्धतृणादुग्धदोहानिरिंद्रियाः । अनंदानामतेलोकास्तान्सगच्छतिताददत् ॥२॥ सहोवाचपित
रंततकस्मैमांदास्यतीतिद्वितीयंतृतीयं । तंहोवाचमृत्यवेत्वाददानीति ॥३॥ बहूनामेमिप्रथमोबहूनामेमिम
ध्यमः । किंस्विद्यमस्यकर्तव्यंयन्मयाद्यकरिष्यति ॥४॥ अनुपश्ययथापूर्वेप्रतिपश्यतथापरे । सस्यमिवमर्त्यः
पच्यतेसस्यमिवजायतेपुनः ॥५॥ वैश्वानरःप्रविशत्यतिथिर्ब्राह्मणोगृहान् । तस्यैतांशांतिकुर्वतिहरवैवस्वतो
दकं ॥६॥ आशाप्रतीक्षेसंगतंसूनृतांचेष्टापूर्तेपुत्रपशूंश्चसर्वान् । एतद्बृह्मेपुरुषस्याल्पमेधसोयस्यानश्नन्वस
तिब्राह्मणोगृहे ॥७॥ तिस्रोरात्रीर्यदवात्सीर्गृहेमेअनश्नन्ब्रह्मन्नतिथिर्नमस्यः । नभस्तेस्तुब्रह्मन्स्वस्तिमेस्तुत
स्मात्प्रतित्रीन्वरान्वृणीष्व ॥८॥ शांतसंकल्पःसुमनायथास्याद्दीतमन्युर्गौतमोमाभिमृत्यो । त्वत्प्रसृष्टंमा
भिवदेत्प्रतीतएतन्नयाणांप्रथमंवरंवृणे ॥९॥ यथापुरस्ताद्भविताप्रतीतऔहालकिरारुणिर्मत्प्रसृष्टः । सुखं
रात्रीःशयितावीतमन्युस्त्वांददृशिवान्मृत्युमुखात्प्रमुक्तं ॥१०॥ स्वर्गलोकेनभयंकिंचनास्तिनतत्रत्वंनजरया

निषत्

१ । १

॥ ६४२ ॥

विभेति । उभेतीर्त्वा अशनायापिपासेशोकातिगोमोदतेस्वर्गलोके ॥११॥ सत्वमग्निंस्वर्ग्यमध्येषिमृत्योप्रब्रू-
हित्वंश्रद्धधानायमह्यं । स्वर्गलोकाअमृतत्वंभजंते । एतद्वितीयेनवृणेवरेण ॥१२॥ प्रतेब्रवीमितदुमेनिबो-
धस्वर्ग्यमग्निंनचिकेतःप्रजानन् । अनंतलोकाप्तिमथोप्रतिष्ठांविद्वित्वमेतंनिहितंगुहायां ॥१३॥ लोकादिम-
ग्निंतमुवाचतस्मैयादृष्टकायावतीर्वायथावा । सचापितत्प्रत्यवदद्यथोक्तमथास्यमृत्युःपुनराहतुष्टः॥१४॥ तम-
ब्रवीत्प्रीयमाणोमहात्मावरंतवेहाद्यददामिभूयः । तवैवनाम्नाभवितायमग्निःशृङ्कांचेमामनेकरूपांगृहाण॥१५॥
त्रिनाचिकेतस्त्रिभिरेत्यसंधित्रिकर्मकृत्तरतिजन्ममृत्यू । ब्रह्मजज्ञंदेवमीज्यंविदित्वानिचाय्येमांशांतिमत्यंतमे-
ति ॥१६॥ त्रिनाचिकेतस्त्रयमेतद्विदित्वायएवंविद्धांश्चिनुतेनाचिकेतं । समृत्युपाशान्पुरतःप्रणोद्यशोकाति-
गोमोदतेस्वर्गलोके ॥१७॥ एषतेग्निर्नाचिकेतःस्वर्ग्योयमवृणीथाद्वितीयेनवरेण । एतमग्निंतवैवप्रवक्षंतिज-
नासः । तृतीयंवरंनचिकेतोवृणीष्व ॥१८॥ येयंप्रतेविचिकित्सामनुष्येअस्तीत्येकेनायमस्तीतिचैके । एत-
द्विद्यामनुशिष्टस्वयाहंवराणामेषवृतस्तृतीयः ॥१९॥ देवैरत्रापिविचिकित्सितंपुरानहिसुज्ञेयोणुरेषधर्मः । अ-
न्यंवरंनचिकेतोवृणीष्वमामोपरोत्सीरतिमासृजैनं ॥२०॥ देवैरत्रापिविचिकित्सितंकिलत्वंचमृत्योयन्नसुज्ञेय

काठको.
॥ २ ॥

मात्थ । वक्ताचास्यत्वाद्गन्योनलभ्योनान्योवरःस्तुल्यएतस्यकश्चित् ॥२१॥ शतायुषःपुत्रपौत्रान्वृणीष्वव
हून्पशून्हस्तिहिरण्यमश्वान् । भूमेर्महदायतनंवृणीष्वस्वयंचजीवशरदोयावदिच्छसि ॥२२॥ एतत्तुल्यंयदि
मन्यसेवरंवृणीष्ववित्तंचिरजीविकांच । महाभूमौनचिकेतस्त्वमेधिकामानांत्वाकामभाजंकरोमि ॥२३॥ येये
कामादुर्लभामर्त्यलोकेसर्वान्कामांश्छंदतःप्रार्थयस्व । इमारामाःसरथाःसतूर्यान्हीदृशालंभनीयामनुष्यैः ।
आभिर्मत्प्रत्ताभिःपरिचारयस्वनचिकेतोमरणंमानुप्राक्षीः ॥२४॥ श्रोभावामर्त्यस्ययदंतकैतत्सर्वेन्द्रियाणांजर
यंतितेजः । अपिसर्वजीवितमल्पमेवतवैववाहास्तवनृत्तगीतं ॥२५॥ नवित्तेनतर्पणीयोमनुष्योलप्स्यामहेवि
त्तमद्राक्षमचेत्त्वां । जीविष्यामोयावदीशिष्यसित्वंवरस्तुमेवरणीयःसएव ॥२६॥ अजीर्यताममृतानामुपेत्य
जीर्यन्मर्त्यःक्राधस्तःप्रजानन् । अभिध्यायन्वर्णरतिप्रमोदानतिदीर्घेजीवतेकोरमेत ॥ २७ ॥ यस्मिन्निदं
विचिकित्संतिमृत्योसांपरायेमहतिब्रूहिनस्तत् । योयंवरोगूढमनुप्रविष्टोनान्यंतस्मान्नचिकेतावृणीते ॥२८॥
इतिप्रथमाध्यायस्यप्रथमावल्ली ॥ १ । १ ॥ ॥ ॥
अन्यच्छ्रेयोऽन्यदुतेवप्रेयःतेउभेनानार्थेपुरुषंसिनीतःतयोःश्रेयआददानस्यसाधुभवतिहीयतेर्थाद्यउप्रेयोवृणी

निषत्
१ । २

॥ ६४३ ॥

ते ॥१॥ श्रेयश्चप्रेयश्चमनुष्यमेतस्तौसंपरीत्यविविनक्तिधीरः । श्रेयोधीरोभिप्रेयसोवृणीतेप्रेयोमंदोयोगक्षे
मान्वृणीते ॥२॥ सत्त्वंप्रियान्प्रियरूपांश्चकामानभिध्यायन्नचिकेतोत्यस्त्राक्षीः । नैतांशृंकांवित्तमयीमवाप्तौ
यस्यांमज्जंतिबहवोमनुष्याः ॥३॥ दूरमेतेविपरीतेविषूचीअविद्यायाचविद्येतिज्ञाता । विद्याभीप्सितंनचिके
तसंमन्येनत्वाकामाबहवोलोलुपंतः ॥४॥ अविद्यायामंतरेवर्तमानाःस्वयंधीराःपंडितंमन्यमानाः । दंष्ट्रम्य
माणाःपरियंतिमूढाअंधेनैवनीयमानायथांधाः ॥५॥ नसांपरायःप्रतिभातिबालंप्रमाद्यंतंवित्तमोहेनमूढं ।
अयंलोकोनास्तिपरइतिमानीपुनःपुनर्वशमापद्यतेमे ॥६॥ श्रवणायापिबहुभिर्योनलभ्यःशृण्वंतोपिबहवो
यंनविद्युः । आश्रय्योस्यवक्ताकुशलोस्यलब्धाआश्रय्योज्ञाताकुशलानुशिष्टः ॥७॥ ननरेणावरःप्रोक्तएषसुज्ञे
योबहुधाचिंत्यमानः । अनन्यप्रोक्तेगतिरत्रनास्तिअणीयान्द्वयतर्क्यमणुप्रमाणात् ॥८॥ नैषातर्केणमतिराप
नेयाप्रोक्तान्येनैवसुज्ञानायप्रेष्ठ । यांत्वमापःसत्यधृतिर्वतासित्वादङ्गनोभूयान्नचिकेतःप्रष्टा ॥९॥ जानाम्यहं
शेवधिरित्यनित्यंनह्यध्रुवैःप्राप्यतेहिध्रुवंतत् । ततोमयानचिकेतश्चितोभिरनित्यद्रव्यैःप्राप्तवानस्मिनित्यं ॥१०॥
कामस्याग्निंजगतःप्रतिष्ठांक्रतोरानंत्यमभयस्यपारं । स्तोममहदुरुगायंप्रतिष्ठांदृष्ट्वाधृत्याधीरोनचिकेतोत्यस्त्रा

काठको.

॥ ३ ॥

क्षीः ॥११॥ तंदुर्दर्शगूढमनुप्रविष्टगुहाहितंगहरेष्ठपुराणं । अध्यात्मयोगाधिगमेनदेवंमत्वाधीरोहर्षशोकौ
जहाति ॥१२॥ एतच्छ्रुत्वासंपरिगृह्यमर्त्यःप्रवृद्धधर्ममणुमेनमाप्य । समोदतेमोदनीयंहिलब्ध्वाविवृतंसन्न
चकेतसंमन्ये ॥१३॥ अन्यत्रधर्मादन्यत्राधर्मादन्यत्रास्मात्कृताकृतात् । अन्यत्रभूताच्चभव्याच्चयत्तत्पश्यसि
तद्वद ॥१४॥ सर्वेवेदायत्पदमामनंतितपांसिसर्वाणिचयद्वदंति । यदिच्छंतोब्रह्मचर्यंचरंतितत्तेपदंसंग्रहेण
ब्रवीमि । ओमित्येतत् ॥१५॥ एतच्च्येवाक्षरंब्रह्मएतच्च्येवाक्षरंपरं । एतच्च्येवाक्षरंज्ञात्वायोयदिच्छतितस्यत
त् ॥१६॥ एतदालंबनंश्रेष्ठमेतदालंबनंपरं । एतदालंबनंज्ञात्वाब्रह्मलोकेमहीयते ॥१७॥ नजायतेम्रियते
वाविपश्चिन्नायंकुतश्चिन्नबभूवकश्चित् । अजोनित्यश्शाश्वतोयंपुराणोनहन्यतेहन्यमानेपिदेहे ॥१८॥ हंता
चेन्मन्यतेहंतुंहतश्चेन्मन्यतेहतं । उभौतौनविजानीतोनायंहंतिनहन्यते ॥१९॥ अणोरणीयान्महतोमही
यानात्मास्यजंतोर्निहितोगुहायां । तमक्रतुःपश्यतिवीतशोकोधातुःप्रसादान्महिमानमात्मनः ॥२०॥ आ
सीनोदूरं व्रजतिशयानोयातिसर्वतः । कस्तंमदामदंदेवंमदन्योज्ञातुर्महति ॥२१॥ अशरीरंशरीरेषुअनवस्थे
ष्ववस्थितं । महांतंविभुमात्मानंमत्वाधीरोनशोचति ॥२२॥ नायमात्माप्रवचनेनलभ्योनमेधयानबहुनाश्रु

निषत्

१ । २

॥ ६४४ ॥

तेन । यमेवैषवृणुतेतेनलभ्यस्तस्यैषआत्माविवृणुतेतनूंस्वां ॥२३॥ नाविरतोदुश्चरितान्नाशांतोनासमाहि
तः । नाशांतमानसोवापिप्रज्ञानेनैनमाप्नुयात् ॥२४॥ यस्यब्रह्मचक्षत्रंचोभेभवतओदनः । मृत्युर्यस्योपसे
चनंकइत्थावेदयत्रसः ॥२५॥ इतिद्वितीयावल्ली ॥ १ । २ ॥ ॥
ऋतंपिवंतौसुकृतस्यलोकेगुहांप्रविष्टौपरमेपरार्धे । छायातपौब्रह्मविदोवदंतिपंचाग्नयोयेचत्रिनाचिकेताः ॥१॥
यःसेतुरीजानानामक्षरंब्रह्मतत्परं । अभयंतितीर्षतांपारंनाचिकेतंशकेमसि ॥२॥ आत्मानंरथिनंविद्धिशरीरंर
थमेवच । बुद्धितुसारथिविद्धिमनःप्रग्रहमेवच ॥३॥ इंद्रियाणिहयानाहुर्विषयांस्तेषुगोचरान् । आत्मेन्द्रिय
मनोयुक्तंभोक्तेत्याहुर्मनीषिणः ॥४॥ यस्त्वविज्ञानवान्भवत्ययुक्तेनमनसासदा । तस्येन्द्रियाण्यवश्यानिदुष्टा
श्चाइवसारथेः ॥ ५ ॥ यस्तुविज्ञानवान्भवतियुक्तेनमनसासदा । तस्येन्द्रियाणिवश्यानिसदश्चाइवसारथेः
॥६॥ यस्त्वविज्ञानवान्भवत्यमनस्कःसदाशुचिः । नसतत्पदमाप्नोतिसंसारंचाधिगच्छति ॥७॥ यस्तुविज्ञा
नवान्भवतिसमनस्कःसदाशुचिः । सतुतत्पदमाप्नोतियस्माद्भूयो नजायते ॥८॥ विज्ञानसारथिर्यस्तुमनःप्र
ग्रहवान्नरः । सोध्वनःपारमाप्नोतितद्विष्णोःपरमंपदं ॥९॥ इंद्रियेभ्यःपराह्यर्थाअर्थेभ्यश्चपरंमनः । मनस

काठको.

॥ ४ ॥

स्तुपराबुद्धिर्बुद्धेरात्मा महान्परः ॥१०॥ महतः परमव्यक्तमव्यक्तात्पुरुषः परः । पुरुषान्नपरं किंचित्साकाशासा
परागतिः ॥११॥ एष सर्वेषु भूतेषु गूढोत्मानप्रकाशते । दृश्यते त्वग्रया बुद्ध्या सूक्ष्मया सूक्ष्मदर्शिभिः ॥१२॥
यच्छेद्वाङ्मनसी प्राज्ञस्तद्यच्छेज्ज्ञानआत्मनि । ज्ञानमात्मनि महति तद्यच्छेच्छांतआत्मनि ॥१३॥ उत्तिष्ठत
जाग्रतप्राप्यवरान्निबोधत । क्षुरस्य धारानिशितादुरत्ययादुर्गपथस्तत्कवयो वदन्ति ॥१४॥ अशब्दमस्पर्शम
रूपमव्ययं तथाऽरसं नित्यमगंधवच्चयत् । अनाद्यनंतं महतः परं ध्रुवं निचाय्य तं मृत्युमुखात्प्रमुच्यते ॥१५॥ ना
चिकेतमुपाख्यानं मृत्युप्रोक्तं सनातनं । उक्त्वा श्रुत्वा च मेधावी ब्रह्मलोके महीयते ॥१६॥ यद्ददं परमं गुह्यं श्राव
येद्ब्रह्मसंसदि ॥ प्रयतः श्राद्धकाले वा तदानं त्याय कल्पते । तदानं त्याय कल्पत इति ॥१७॥ इति तृतीयावल्ली
॥ १ । ३ ॥ इति काठकोपनिषदि प्रथमोऽध्यायः ॥ १ ॥

परां चिखानिव्यतृणात्स्वयं भूस्तस्मात्पराक्पश्यति नांतरात्मन् । कश्चिद्धीरः प्रत्यगात्मानमैक्षदावृत्तचक्षुरमृत
त्वमिच्छन् ॥१॥ पराचः कामाननुयंति बालास्ते मृत्योर्यतिविततस्य पाशं । अथ धीरा अमृतत्वं विदित्वा ध्रुव
मध्रुवेष्विहनप्रार्थयन्ते ॥२॥ येन रूपं रसं गंधं शब्दान्स्पर्शांश्च मैथुनान् । एते नैव विजानाति किमत्र परिशिष्यते

निषत्

२ । ३

॥६४५

एतद्वैतत् ॥३॥ स्वप्नांतं जागरितांतं चोभौ येनानुपश्यति । महान्तं विभुमात्मानं मत्वा धीरो न शोचति ॥४॥ यद्दं मध्वदं वेदात्मानं जीवमंतिकात् । ईशानं भूतभव्यस्य न ततो विजुगुप्सते । एतद्वैतत् ॥५॥ यः पूर्वतपसोजातमद्भ्यः पूर्वमजायत । गुहां प्रविश्यतिष्ठंतं यो भूतेभिर्व्यपश्यति । एतद्वैतत् ॥६॥ या प्राणेन संविशत्यदितिर्देवतामयी । गुहां प्रविश्यतिष्ठंतीया भूतेभिर्व्यजायत । एतद्वैतत् ॥७॥ अरण्यो निर्हितो जातवेदागर्भ इव सुभृतो गर्भिणीभिः । दिवे दिव ईड्यो जागृवद्भिर्हविष्मद्भिर्मनुष्येभिरग्निः ॥८॥ यतश्चोदेति सूर्योस्तं यत्र च गच्छति । तं देवास्सर्वे अर्पितास्तदुनात्येतिकश्चन । एतद्वैतत् ॥९॥ यदेवेहतदमुत्र यदमुत्र तदन्विह । मृत्योस्स मृत्युमाप्नोति य इह नानेव पश्यति ॥१०॥ मनसैवेदमाप्तव्यं नेहनानास्ति किंचन । मृत्योस्स मृत्युं गच्छति य इह नानेव पश्यति ॥११॥ अंगुष्ठमात्रः पुरुषो मध्यमात्मनितिष्ठति । ईशानो भूतभव्यस्य न ततो विजुगुप्सते । एतद्वैतत् ॥१२॥ अंगुष्ठमात्रः पुरुषो ज्योतिरिवाधूमकः । ईशानो भूतभव्यस्य स एवाद्यस उश्वः । एतद्वैतत् ॥१३॥ यथोदकं दुर्गे वृष्टं पर्वतेषु विधावति । एवं धर्मान् पृथक् पश्यंस्तानेवानुविधावति ॥१४॥ यथोदकं शुद्धं शुद्धमासिक्तं तादृगेव भवति । एवं मुनेर्विजानत आत्मा भवति गोतम ॥ १५ ॥ द्वितीयाध्यायस्य प्रथमावली ॥ ३ । १ ॥

काठको.
॥ ५ ॥

पुरमेकादशद्वारमजस्यावक्रचेतसः । अधिष्ठायनशोचतिविमुक्तश्चविमुच्यते । एतद्वैतत् ॥१॥ हंसः शु-
चिषद्वसुरंतरिक्षसद्धोतावेदिषदतिथिर्दुरोणसत् । नृषद्वरसद्वतसद्व्योमसद्वजागोजाकृतजाअद्रिजाकृतंबृह-
त् ॥२॥ ऊर्ध्वप्राणमुन्नयत्यपानंप्रत्यगस्यति । मध्येवामनमासीनं विश्वेदेवाउपासते ॥३॥ अस्य विस्रंसमान-
स्यशरीरस्थस्यदेहिनः । देहाद्विमुच्यमानस्यकिमत्रपरिशिष्यते । एतद्वैतत् ॥४॥ नप्राणेननापानेनमर्त्यो-
जीवतिकश्चन । इतरेणतुजीवंतियस्मिन्नेतावुपाश्रितौ ॥५॥ हंततद्ददंप्रवक्ष्यामिगुह्यंब्रह्मसनातनं । यथा-
मरणंप्राप्यात्माभवतिगोतम ॥६॥ योनिमन्येप्रपद्यंतेशरीरत्वायदेहिनः । स्थाणुमन्येनुसंयंतियथाकर्मयथाश्रुतं-
॥७॥ यएषुसुप्तेषुजागर्तिकामंकामंपुरुषोनिर्ममाणः । तदेवशुक्रंतद्ब्रह्मतदेवामृतमुच्यते । तस्मिँल्लोकाःश्रिताः-
सर्वेतदुनात्येतिकश्चन । एतद्वैतत् ॥८॥ अग्निर्यथैकोभुवनंप्रविष्टोरूपंरूपंप्रतिरूपोबभूव । एकस्तथासर्वभूतां-
तरात्मारूपंरूपंप्रतिरूपोबहिश्च ॥९॥ वायुर्यथैकोभुवनंप्रविष्टोरूपंरूपंप्रतिरूपोबभूव । एकस्तथासर्वभूतांतरा-
त्मारूपंरूपंप्रतिरूपोबहिश्च ॥१०॥ सूर्योयथासर्वलोकस्यचक्षुर्नलिप्यतेचाक्षुषैर्बाह्यदोषैः । एकस्तथासर्वभू-
तांतरात्मानलिप्यतेलोकदुःखेनबाह्यः ॥११॥ एकोवशीसर्वभूतांतरात्माएकरूपंबहुधायःकरोति । तमात्म

निषत्
२ । २

॥६४६॥

स्थंयेनुपश्यंतिधीरास्तेषांसुखंशाश्वतंनेतरेषां ॥१२॥ नित्योनित्यानांचेतनश्चेतनानामेकोबहूनांयोविदधा
 तिकामान् । तमात्मस्थंयेनुपश्यंतिधीरास्तेषांशांतिःशाश्वतीनेतरेषां ॥१३॥ तदेतदितिमन्यंतेऽनिर्देश्यंपर
 मंसुखं । कथंनुतद्विजानीयांकिमुभातिनभातिवा ॥१४॥ नतत्रसूर्योभातिनचंद्रतारकंनेमाविद्युतोभांति
 कुतोयमग्निः । तमेवभांतमनुभातिसर्वतस्यभासासर्वमिदंविभाति ॥१५॥ काठकेद्वितीयावल्ली ॥ २ । २ ॥
 ऊर्ध्वमूलोऽर्वाकशाखएषोश्चत्थःसनातनः । तदेवशुक्रंतद्ब्रह्मतदेवामृतमुच्यते । तस्मिँल्लोकाश्रिताःसर्वेतदु
 नात्येतिकश्चन । एतद्वैतत् ॥१॥ यदिदंकिंचजगत्सर्वंप्राणएजतिनिःसृतं । महद्भयंवज्रमुद्यतंयएतद्विदुर
 मृतास्तेभवन्ति ॥ २ ॥ भयादस्याग्निस्तपतिभयात्तपतिसूर्यः । भयादिद्रश्चवायुश्चमृत्युर्धावतिपंचमः ॥ ३ ॥
 इहचेदशकद्रोक्षुंप्राक्शरीरस्यविस्रसः । ततःस्वर्गेषुलोकेषुशरीरत्वायकल्पते ॥४॥ यथादर्शेतथात्मनियथा
 स्वप्नेतथापितृलोके । यथाप्सुपरीवदृश्यतेतथागंधर्वलोके । छायातपयोरिवब्रह्मलोके ॥५॥ इंद्रियाणांपृथ
 गभावमुदयास्तमयौचयत् । पृथगुत्पद्यमानानांमत्वाधीरोनशोचति ॥ ६ ॥ इंद्रियेभ्यःपरंमनोमनसःसत्त्वमु
 त्तमं । सत्त्वादधिमहानात्मा महतोव्यक्तमुत्तमं ॥७॥ अव्यक्तात्तुपरःपुरुषोव्यापकोऽलिंगएवच । तंज्ञात्वा मु

काठको-

॥ ६ ॥

च्यते जंतुरमृतत्वं च गच्छति ॥८॥ न संदृशेतिष्ठति रूपमस्य न च क्षुषापश्यति कश्चिदेनं । हृदामनीषामनसा
भिक्षुप्तो य एनं विदुरमृतास्ते भवंति ॥९॥ यदा पंचावतिष्ठंते ज्ञानानि मनसा सह । बुद्धिश्च न विचेष्टति तामाहुः
परमां गतिं ॥१०॥ तां योगमिति मन्यंते स्थिरा मिन्द्रियधारणां । अप्रमत्तस्तदा भवति योगो हि प्रभवाप्ययौ
॥११॥ नैव वाचानमनसा प्राप्नुं शक्यो न च क्षुषा । अस्तीति ब्रुवतोऽन्यत्र कथं तदुपलभ्यते ॥१२॥ अस्तीत्येवोप-
लब्धव्यस्तत्त्वभावेन चोभयोः । अस्तीत्येवोपलब्धस्य तत्त्वभावः प्रसीदति ॥१३॥ यदा सर्वे प्रमुच्यंते कामायेस्य
हृदि स्थिताः । अथ मर्त्योऽमृतो भवत्यत्र ब्रह्म समश्नुते ॥१४॥ यदा सर्वे प्रभिद्यंते हृदयस्येह ग्रंथयः । अथ मर्त्यो
ऽमृतो भवति एतावदनुशासनं ॥१५॥ शतं चैकाच हृदयस्य नाज्यस्तासां मूर्धानमभिनिःसृतैका । तयोर्ध्वमा-
यन्नमृतत्वं मेति विष्वगन्या उक्कमणे भवंति ॥ १६ ॥ अंगुष्ठमात्रः पुरुषोऽंतरात्मा सदा जनानां हृदये संनिविष्टः ।
तं स्वाच्छरीरात्प्रवृहेन्मुं जादिवेषीकां धैर्येण । तं विद्याच्छुक्रममृतं तं विद्याच्छुक्रममृतमिति ॥ १७ ॥ मृत्युप्रो-
क्तां नाचिकेतोऽथ लब्ध्वा विद्यामेता योगविधिं च कृत्स्नं । ब्रह्म प्राप्नोति रजोऽभूद्विमृत्युरन्योऽप्येवं यो विदध्यात्म-
मेव ॥ १८ ॥ २।३ ॥ इति श्रीकाठकोपनिषत्संपूर्णा ॥

निषत्

२।३

॥६४७॥

श्रीमद्धनुमद्भीममध्वांतर्गतरामकृष्णवेदव्यासात्मकलक्ष्मीहयग्रीवायनमः ॥ हारःॐ ॥ नमोभगवतेतस्मैसर्व
तःपरमायते । सर्वप्राणिहृदिस्थायवामनायनमोनमः । अग्नौविष्णुंसदाध्यायंस्त्रिशोभिनाचिकेतकम् । यश्च
यीतसतुप्राप्यस्वर्गतत्रभयातिगः । उष्यमन्वंतरंकालममृतत्वंभजेकमादितिब्रह्मसारे । इच्छन्वाजश्रवोनप्ता
ददौसर्वस्वदक्षिणां । उद्दालकस्स्वर्गलोकंददौगाश्चनिरिंद्रियाः । मांदत्वापिनतेगावोदातव्याईदृशाइति । उ
वाचपुत्रस्तंबालस्तंशशापपितास्वयं । सजगामयमंवालोब्रह्मचारीयमस्यतु । पत्न्यासंपूज्यमानोपिजग्राहा
व्यादिकंनतु । आगतेतुयमेप्राहयमंसोदकमाहर । इत्युक्तस्सयमस्तंतुसंपूज्याऽदादरत्रयं । सौमनस्यंपितुश्चैव
नाचिकेताग्निगंहरिं । मुक्तेस्थितंचतंविष्णुमितिप्रादादरत्रयमितिगतिसारे । अग्न्यत्वादग्निनामासौनाचिके
ताग्निगोहरिः । लोकोविष्णोरनंतस्यतज्ज्ञानान्नित्यआप्यते । प्रतिष्ठासर्वलोकस्यसविष्णुस्सर्वहृद्गतः । सएव
सर्वलोकादिस्तंज्ञात्वामुच्यतेध्रुवमितिच । याइष्टकायाइष्टकादेवताः । इष्टकादेवतांविष्णुंषष्ट्युत्तरशतत्रिकं ।
यथावदेवविज्ञायमुच्यतेकर्मबंधनादितिच । त्रिभिरेत्यसंधिं वेदैरविरुद्धः । वेदोक्तप्रकारेणभगवत्तत्त्वादिकंजा
नन्नित्यर्थः । त्रिकर्मकृत् यज्ञदानतपःकर्ता । यज्ञदानतपःकर्मनत्याज्यंकार्यमेवतदिति वचनात् । त्रयमेतद्याइष्ट

काठको.

॥ १ ॥

काइत्यादि । ब्रह्मेतिवेदउद्दिष्टस्तस्माद्यत्कोयतोहरिः । ब्रह्मजस्तेनकथितस्मएवज्ञोखिलज्ञतइतिनामनिरुक्तौ ।
अनेकरूपांस्वर्णमयीं । बहुरूपंचपुरटंकार्तस्वरमितीर्यतइत्यभिधानात् । यमोऽनुवादसंतुष्टोवहेस्तन्नामतामपि ।
शृंकांस्वर्णमयींचैवकण्ठमालामदाद्विभुरितिपाद्मे । लोकादिःप्रतिष्ठाब्रह्मजज्ञोनंतलोकाप्तिरित्यादिविशेषणैश्च
भगवानेव । स्तोममहदुरुगायंप्रतिष्ठामितिपरामर्शाच्च । भगवतोह्युरुगायनामप्रसिद्धं । गुहानिहितत्वंचतस्यैव
विशेषतःप्रसिद्धं । नचाग्निपरिज्ञानमात्रेणानंतलोकाप्तिर्भगवज्ज्ञानंविना । तद्वाएतदक्षरंगार्ग्यविदित्वाऽस्मिं
लोकेजुहोतियजतेतपस्तप्यतेबहूनिवर्षसहस्राण्यंतवदेवास्यतद्भवतीत्यादिश्रुतेः । नचमुख्येसत्यमुख्यार्थोयु
ज्यते । प्रेतेमुक्तेमनुष्येनियामकत्वेनभगवानस्तीतिज्ञानिनोवदंति । नास्तीत्यज्ञाः । तस्यनियामकस्यस्वरू
पंयथावदहंविद्यां । अस्यविस्रंसमानस्यशरीरस्थस्यदेहिनः । देहाद्विमुच्यमानस्यकिमत्रपरिशिष्यते । एत
द्वैतदितिपरिहाराच्चमुक्तेस्थितोभगवान्पृच्छयतइतिसिद्धं । देहाद्विशेषेणमोचनंनाममुक्तिरेव । मुक्तेरपिमर
णात्मकत्वान्मरणमित्यपिभवति । स्थूलदेहपरित्यागस्तुविस्रंसमानस्येत्यनेनैवोक्तोभवति । अग्निस्थंपरमा
त्मानंसामान्याजानतोपितु । अजानतस्तुमुक्तौचजीवांतःस्थितमीश्वरं । नियामकंचजीवानांमुक्तानामपिस

भाष्यं

१ । १

॥ ६४८ ॥

वर्दा । गुणान्सर्वोत्तमत्वादीनविज्ञायहरेस्तथा । नैवमुक्तिर्भवेत्तस्मात्कृच्छ्रात्तदवदद्यमः । तस्यगोप्यत्वविज्ञप्त्यै
तथाप्यग्निस्थवेदनात् । सुखाधिक्यं भवेन्मुक्तौ तस्मात्तत्पृथगीरितमितितत्त्वसारे । स्थाणुमन्येऽनुसंयंतियथाक
र्मयथाश्रुतमित्युक्त्वायएषुसुप्तेषुजागर्तिकामंकामंपुरुषोनिर्ममाणइतिवचनाच्चजीवेषुस्थितोभगवान्पृच्छयत
इतिसिद्धं । मृतजीवेस्थितोमुक्तजीवेस्थितश्चोभयात्मकोभगवान्विवक्षितइत्येतस्माच्चाविरोधः । गुह्यंतत्परमंब्र
ह्मशीर्यमाणंशरीरिणं । संप्राप्तमपिजीवेषुजागर्तिस्वपितेष्वपीतिब्रह्मांडे । धारकत्वाद्धर्मोभगवान् । मरणेस्थितं
भगवंतंमानुप्राक्षीः । महतिसांपरायेमुक्तौ ॥ १ । १ ॥ शृंकांशृंखलां । अन्योभगवानन्योहमित्यजानन्नन्यः ।
तेनप्रोक्तेगतिज्ञानंनस्ति । प्रोक्ताऽन्येनैवसुज्ञानायप्रेष्ठेतिवाक्यशेषात् । जीवानांचैवविष्णोश्चयोनवेत्तिभि
दांपुमान् । तदनुव्रताश्चयेकेचित्तेषांज्ञानंनजायतइतिब्रह्मवैवर्ते । आख्यंविष्ण्वाख्यंनित्यंशेवधिरितिजाना
मि । नित्यमाख्यविष्णुविषयैर्द्रव्यैर्मनआदिभिः । आख्यनित्यविषयैर्विष्ण्वाख्यनित्यविषयैर्द्रव्यैः । नित्यंभग
वंतंप्राप्तवानस्मि । ध्रुवोभगवान् । अध्रुवैस्तद्भक्तिवर्जितैर्नप्राप्यते । क्रतोरानंत्यहेतुं । स्तोमैरपिसर्वात्मनाप्रा
प्तुमशक्यं । स्तोमेभ्योपिमहांतं । उरुगायमित्युक्तत्वाच्चनजीवविषयोयंप्रश्नः । शरोह्यात्माब्रह्मतल्लक्ष्यमुच्यते ।

काठको.
॥ २ ॥

शरवत्तन्मयो भवेत् । अभयंतितीर्षतां पारं । तादृगेव भवतीत्यादौ सर्वत्र भेदस्यैवोक्तेश्च न जीवाभेदः । नाचिके
तं शकेमसीत्युक्तत्वाच्च नाचिकेतामिस्थो भगवानेवोच्यत इति सिद्धं । उरुगायं दृष्ट्वा कामस्याप्तिमत्यसाक्षीः । न
च मृत्वायमं प्राप्तस्य नचिकेतसो मृतोस्ति न वेति संशयो युज्यते । गह्वरे मुक्तजीवे स्थितम् । प्रवृह्य जीवात्पृथक्कृत्य ।
मुक्तजीवे स्थितं विष्णुं विदित्वा जीवतः पृथक् । मोदते मोदनीयं तं प्राप्य मुक्तस्स दैवचेति महावाराहे । एतद्धेवाक्ष
रं ब्रह्म विष्णवाख्यं परमव्ययं । सर्वस्यालंबनं ज्ञात्वा मुच्यते नात्र संशय इति च । देहोत्पत्तिविनाशाख्यौ ज्ञानिनो
प्युद्भवाऽभवौ । न कुतश्चिद्यतो विष्णुर्जायतेऽतस्तदीक्षणात् । भावाऽभावौ न विदुषो यस्माज्जीवो न कश्चन । जा
यते म्रियते वापि स्वरूपेण कथंचन । अजो नित्यो विकारश्च जीवः पुरमणन्नपीति च । अयं भगवान् कुतोऽपि न बभूव
यस्मादतस्तद्धेतापि विपश्चिन्नजायते न म्रियते च । यतः कश्चिज्जीवः स्वतो न बभूव । देहसंबन्धाद्धि जायते । वि
पश्चितस्तु देहसंबन्धाभावान्न जायते न म्रियते च । जीवस्यापि स्वतो मरणाभावाद् दुर्भौतौ न विजानीतः । एवं नित्य
स्य जंतोर्गुहायां निहितः । एविष्णोः क्रतुर्यस्य सोऽक्रतुस्तन्निश्चयः । आत्मनः सकाशान्महिमानं महामानं । जीवा
द्गुणपरिमाणं यस्माद्विष्णोर्महत्तरं । तस्माज्जीवात्समहिमा विष्णुरित्युच्यते श्रुताविति च । ऐश्वर्यादेवाऽऽसीनो

भाष्यं

१ । २

॥ ६४९ ॥

दूरं व्रजतीत्यादि । आसीनो दूरं व्रजति शयानो याति सर्वतः । ऐश्वर्याद्भगवान्विष्णुर्विरुद्धं घटयत्यसाविति च ॥ १ । २ ॥ आत्मांतरात्मेति विभुरेक एव द्विधा स्थितः । स विष्णुः परमेवायौ परेभ्योऽप्यृद्धरूपके । शुभान्पिबति भोगान्सच्छायेव विदुषां प्रभुः । आतपः पापिनां नित्यं मर्यादा विष्णुयाजिनां । संसारस्य च पारस्थस्य स विष्णुर्द्विस्वरूपकः । देवेभ्य इन्द्रियात्मभ्यो ज्यायां सोऽर्थाभिमानिनः । सोमवित्तपसूर्याऽऽप्ता अश्व्यर्मीन्द्रैः सूनवः । यमो दक्षश्चेंद्रियेशास्सुपर्णा विरुणी तथा । उमेति चार्थमानिन्यस्तिस्रो द्विद्येकदेवताः । मनोभिमानिनो रुद्रवीन्द्रशेषास्त्रयोऽपि तु । ते श्रेष्ठा अर्थमानिभ्यस्तेभ्यो बुद्धिस्सरस्वती । तस्या ब्रह्मामहानात्मा ततोऽव्यक्ताभिधारमा । तस्यास्तु पुरुषो विष्णुः पूर्णत्वा न्नैव तत्समः । कश्चित्कुतश्चिच्छ्रेष्ठस्तु नास्तीति किमु सा कथा । तस्माद्वा गालिका देवीरुमाद्यास्तु शिवादिषु । शिवादीन् ब्रह्मवाय्वोस्तु नियच्छेन्महदात्मनोः । तौरमायां परानंदे तां विष्णौ परमात्मनि । तद्वशत्वेन तच्छानं नियमो नाम नापरः । कुतस्तु मानुषो देवान् नियच्छेद्विनियामकानिति च । स्वभार्यायाः परत्वं सिद्धमिति महतः परमित्येवोक्तं ॥ १ । ३ ॥ इति श्रीमदानंदतीर्थभगवत्पादाचार्यविरचिते श्रीकाठकोपनिषद्भाष्ये प्रथमोऽध्यायः ॥ १ ॥

काठको.

॥ ३ ॥

तृणुकात्करणइतिधातुः॥इदंगुह्यं ब्रह्मप्रवक्ष्यामि । यथामरणंप्राप्यजीवोभवतितच्चप्रवक्ष्यामिजीवेश्वरभेदज्ञाप
नाय । यः कर्मफलभोक्तासुस्यादिमान्सजीवः । यः प्रलयादिषु जीवेषु सुप्तेषु जागर्तिसविष्णुः परंब्रह्मेत्यर्थः । नहि
जीवस्य योन्यादिगमनं ब्रह्म । जीवाद्भेदेन ज्ञातं हि ब्रह्म यथा वज्ज्ञातं भवति । जीवस्यांतिके । नहि स्वस्य स्वयं जी
वोंतिके भवति । वस्वंतरस्य हि दूरत्वमंतिकत्वं वा । अस्माभ्यश्च भूतेभ्यस्तपोनाम्नश्शिवादपि । पूर्वयोजन
यामास पूर्वाऽज्ञातं चतुर्मुखं । स्वात्मानं च गुहासंस्थं सर्वभूतैस्सहाऽभिभूः । यः पश्यति सदा विष्णुस्स एष हृदि
संस्थित इति च । यथा मुखादिन्द्रश्चाग्निश्चेत्यादिना जाता एवेंद्रादयः कश्यपात्पुनर्जायंते । न तथा भगवतो ब्रह्मा ।
किं त्वजातमेवाऽद्भ्यः पूर्वमजायत जनयामास । अजायतेति जज्ञे बहुज्ञमिति वदंतर्णीतणिच् । अदनादिति
विष्णुर्यः प्राणसहितः स्थितः । उत्तमो देवताभ्यश्च सोत्मानं विविधात्मना । मत्स्यकूर्मादिरूपेण गुहासंस्थमजी
जनत् । भूतैस्सह महाविष्णुः परमात्मा युगेयुग इति च । देवतामयी देवतोत्तमा । प्राणेन सहितो भवति । गु
हां प्रविश्य तिष्ठंतं स्वात्मानं भूतैस्सह विविधं जनयामास । सर्वज्ञो भगवान्विष्णुररण्योर्गुरुशिष्ययोः । सुभृतः स्तू
यते नित्यं जानद्भिः पुरुषोत्तम इति च । अर्यतेण आभ्यामित्यरणी । यः प्रादुर्भावगोविष्णुर्देहादिषु च संस्थितः ।

भाष्यं

२ । १

✓ *

॥ ६५० ॥

सएवमूलरूपश्चसाक्षान्नारायणाभिधः । मूलरूपश्चयोविष्णुःप्रादुर्भावादिगश्चसः । गुणतस्स्वरूपतोवापिविशेषंयोत्रपश्यति । अत्यल्पमपिमृत्वासतमोऽधंयात्यसंशयं । भेदाभेदविदश्चात्रतमोयांतिनसंशयः । तथैवाऽवयवानांचगुणानांचपरस्परं । क्रियाणांतेनचैतेषांभेदविच्चोभयंविदः । यांत्येवांधंतमोनात्रकार्याकाचिद्विचारणेतिच । भवेदेकत्रसंयोगइवशब्दोविरुद्धयोः । धर्मयोरुपमायांवास्वल्पत्वेवाविवक्षितइतिशब्दनिर्णये । अतो नानेवेतीवशब्दोत्यल्पविषयोभेदाभेदविषयश्च । प्रथमंयइहनानेवपश्यतीतिस्वरूपभेदनिषेधार्थं । नेहनानास्तिकिंचनेतिकिंचनशब्दादवयवानांगुणानांक्रियाणांचपरस्परंतद्वतांचभेदनिषेधार्थं । भेदाभेदएवनिषिध्यतेनतुभेदइत्याशंकांनिवारयितुमेवंधर्मान्पृथक्पश्यन्नितिभगवद्धर्माणामवयवगुणकर्मणांभेददर्शनेपृथग्दोषमाह । पर्वतेषुदुर्गेशिखरेवृष्टमधोविधावति । एवंविष्णोश्चधर्मान्पृथक्पश्यन्नंधंतमोविधावति । विजानतोमुनेरात्मावायुरपिताहगेवभवतिनतुसएवभवति । किम्वन्येजीवाः । सर्वेषांज्ञानिनामात्मादेवानांचविशेषतः । मुक्तोवायुश्चसादृश्यमेवविष्णोस्तुगच्छति । नतुतद्रूपतांयातिकिम्वन्येदेवमानुषाः । आभासाभासरूपास्तुवायोर्देवस्यसर्वशइतिभविष्यत्पर्वणि ॥२१॥इदंपुरंभगवदधीनमित्यधिष्ठाय । अजस्येदंपुरमिति

काठको.

॥ ४ ॥

स्थितं कृत्वा । विमुक्तो निरभीमानात् पूर्वमेवापरोक्षवित् । मुख्यतो मुच्यते पश्चाद्दुःखाद्याभासहानत इति च । नित्यं
हीनो खिलैर्दोषैस्साररूपो यतो हरिः । हंस इत्युच्यते तस्माद्वायुस्थश्शुचिषत्स्मृतः । वरसुर्वसुरित्युक्तस्स एवाप्यंत
रिक्षगः । होता सर्वेन्द्रियादिस्थो वेद्यां पूज्यश्च वेदिषत् । अत्यन्नश्चातिथिः प्रोक्तो यस्मादन्नं थमुच्यते । सद्रोणकलशे
सोमे स्थित उक्तो दुरोणसत् । नृषु स्थितश्च देवेषु वरेष्वपि स एव तु । ऋतरूपे तथा वेदे व्योमाख्य प्रकृतावपि । व्योतं जग
दिदं यस्यां सा व्योम श्रीरुदाहता । अजगो जाद्रिजेष्वेव मास्ते सो जादिकस्ततः । तथैव तेषु मुक्तेषु गतास्ते विष्णुमि
त्यृताः । वेदैर्मुख्यतया प्रोक्त ऋतमित्येव चोच्यते । बृहत्पूर्णगुणत्वाच्च स एव पुरुषोत्तमः । न केवलं प्राण एव चेतना
नां विधारकः । किंतु विष्णुं समाश्रित्य प्राणो जीवान् विभर्त्ययं । अतो मुख्याश्रयो विष्णुश्चेतनानां स्वतंततः ।
अग्निर्यथैको लोकेषु प्रविष्टो न्योन विद्यते । पाकादिकर्ताथाप्यस्य देवस्य प्रतिरूपकाः । रूपं रूपं प्रतिह्येते संत्यचे
तनवह्नयः । एवं देवो वायुरपि धारको न्योन विद्यते । रूपं रूपं तथाप्यस्य प्रत्यभूत्प्रतिरूपकः । अचेतनः स्पर्शगम्यो
योऽयमेवं जनार्दनः । एकस्वतंत्रो नान्योस्ति सर्वजीवांतरस्थितः । रूपं रूपं प्रतिह्यस्य प्रतिविंबाश्च चेतनाः ।
बाह्याश्चेततो नास्य स्वरूपं ते कथंचन । अनादिप्रतिविंबाश्च बभूवुस्ते ह्यनंतकाः । सूर्यो यथांतरं चक्षुः प्रतिविंबो

भाष्यं

२ । २

॥ ६५१ ॥

स्य बाह्यकम् । बाह्यचक्षुर्गतेर्दोषैरन्तश्चक्षुर्न लिप्यते । अन्तश्चक्षुर्देवता तु बाह्यचक्षुरचेतनं । एवं बाह्यस्वतन्त्र
त्वा जीवेभ्यः पुरुषोत्तमः । अस्वतन्त्रस्य जीवस्य दुःखेनैव हिलिप्यते । चेतनाभासको जीवः परमश्चेतनो हरिः ।
स्वतन्त्रत्वात् स्वतन्त्रो हि नैव दोषेण लिप्यत इति कौर्मै । स एक एव सर्वभूतांतरात्मा । तस्य रूपं रूपं प्रतिरूपाख्यो
जीवो बभूव । बहिश्चासौ परमात्मनो नितरां भिन्नः । परतन्त्रत्वात् । आत्मैवेदमग्र आसीदित्यादिवदनादित्वा
पेक्षया । आत्मनि स्थं हरिं जानन्मुच्यते नात्र संशयः । जीवैक्येन तु तन्ध्यायंस्तमस्यंधेपतेद्भुवमिति च । एतदेव
भगवद्रूपं परमं सुखं । ज्ञानिसुखं तु तद्विष्णुमात्रं । ब्रह्मादीनां तु मुक्तानां सुखं विष्णुसुखस्य तु । प्रतिबिंबस्तु विष्णुद्र
को विष्णोरेव परं सुखं । सम्यग्भाति न भातीति जानीयां तत्कथं न्वहं । तत्प्रसादमृते दिव्यमनिर्देश्यं परं सुखमिति
च महावाराहे ॥ २ । २ ॥ सर्वोच्चो भगवान्विष्णुर्मूलं भूमिवदस्य तु । जगदाख्यस्य वृक्षस्य शाखा देवास्ततोऽव
माः । वृक्षमूलं रमा देवी सोऽथ आशुगते हरिः । तद्व्याप्तत्वात्तदन्नत्वादश्च तथोऽयं प्रकीर्तितः । प्रवाहतस्त्वनादिश्च
मुख्यतस्त्वमृतो हरिः । मुख्यामृतस्स एवैको जगन्नित्यं प्रवाहतः । प्राणाख्ये तु हरौ सर्वमेजत्यस्मात्तु निस्सृतं । व
ज्रवद्भयदं चैव स्वधर्मस्यातिलंघने । जीवे स्थितस्तु भगवान्दृश्यते ज्ञानदृष्टिभिः । आदर्शं मुखवत्सम्यङ्गतथापितृ

काठको.

॥ ५ ॥

लोकगः । ततः किंचित्स्पष्टतया गांधर्वे दृश्यते हरिः । नाऽत्यातपेन च्छायायां यथैवाहनि दृश्यते । स्पष्टं तथा ब्रह्म
लोके दृश्यते पुरुषोत्तम इति च । पुनरिन्द्रियेभ्यः परं मन इत्यादि देवता तारतम्यज्ञानपूर्वकं भगवतः सर्वोत्तमत्वज्ञा
न एव सर्ववाक्यानां महातात्पर्यमिति ज्ञापयितुं । तारतम्यपरिज्ञानपूर्वकं सर्वतो हरेः । आधिक्ये सर्ववाक्यानां ता
त्पर्यमहदिष्यत इति च । प्रादुर्भावानृते विष्णुमिन्द्रियैर्नैव पश्यति । प्रादुर्भावा नपि यदा ज्ञानदृष्ट्यैव पश्यति । त
दैवमुच्यते योगी न दृष्टैरिन्द्रियैः कचिदिति च । प्रभवाप्ययौ प्रतिहियोगः । भगवतस्स काशात् प्रभवाप्ययौ । अ
धिकस्स तोऽयं भगवान्त्सर्वस्मादपि केशवः । अस्तीति नाम कस्तस्माज्ज्ञातव्यस्स तथैव च । अनाधिक्यं जानतां
तु कथं स उपलभ्यते । प्रकृतेः पुरुषाणां च तत्त्वं भावयति स्फुटं । तत्त्वभावस्ततो विष्णुस्तत्प्रसादात्तु तस्य हि । आधि
क्यं ज्ञायते सत्तः प्रसादश्च तथा विदः । अनादिकालादाधिक्यं सर्वस्माज्ज्ञानतो हरेः । पुनः पुनर्वृद्धिमेति तज्ज्ञानं
हि भवे भवे । येषामाधिक्यविज्ञानं नैव पूर्वहरेर्भवेत् । तेषां पश्चाच्च नैव स्यादभिभूतं तु तत्पुनः । व्यंजकाद्यक्तिम
भ्येति तस्मात्तज्ज्ञानमुत्तममिति च । अंतःकरणकामानां त्यागो व्यक्तिश्चिदात्मनां । कामानां तु तदामुक्तौ मृतिं
नैवाभियास्यति । मिथ्याज्ञानग्रंथिभिस्तु नितरां मुच्यते यदा । तदाऽमृतत्वमेवैति तदर्थं चानुशासनं । शरीरभू

भाष्यं

२ । ३

॥ ६५२ ॥

तोविष्णोस्तुजीवस्तद्वशगोयतः । अधिष्ठितश्च तेनैव विजानीयात्पृथक्कृतः । स्वाख्याच्छरीराजीवात्तुप्रवृहेद्वि
ष्णुमव्ययमिति च । यस्यात्माशरीरं । य आत्मानमन्तरोयमयतीति च । जनानां हृदय इत्युक्तत्वाच्च जीवात्पृथग्घरि
रितिसिद्धं । देहांगुष्ठमितो देहे जीवांगुष्ठमितो हृदि । जीवस्य स तु विज्ञेयः जीवाद्देहेन मुक्तय इति च । संसारिशरीरे
णाभेदो वादिना केनापि नांगीकृतः । न च लोकसिद्धः । जनानामिति भेदात् । न जीवोऽंगुष्ठमात्रः । अतो विष्णोर्जी
वाद्देद उक्तः । अतस्सर्वोत्तमो विष्णुरितिसिद्धं ॥ २ । ३ ॥ नमो भगवते तस्मै विष्णवे प्रभविष्णवे । यस्याहमाप्त आ
प्तेभ्यो योम आप्ततमस्सदा ॥ १ ॥ इति श्रीमदानंदतीर्थभगवत्पादाचार्यविरचिते श्रीकाठकोपनिषद्भाष्ये द्विती
योऽध्यायः ॥ २ ॥

॥

॥

॥

॥

॥ काठकभाष्यसंपूर्ण ॥

The Credit of getting the Sarvamoola Books Scanned goes to Panditavareenya ityaadi birudankita Shreemajjalihaala Shreenivaasaachaaryasya Vidyaa Suta, "Gomanjari" Udgrantha kartru, (Raghunatha suri virachita Manikya manjari granthasya Khandana Grantha) Veda Shaastra Puraanaartha Vishaarada, Panditavareenya Shree Dwarakaanaathaachaaryaru. My heartfelt salute for him to provide me such a wonderful opportunity to work on this project.

Project Started on : 21 December 2009

Project Completed on : 20 March 2011

Scanned By : Aravindacharya Haranahalli, aravindbharadwajhs@gmail.com